

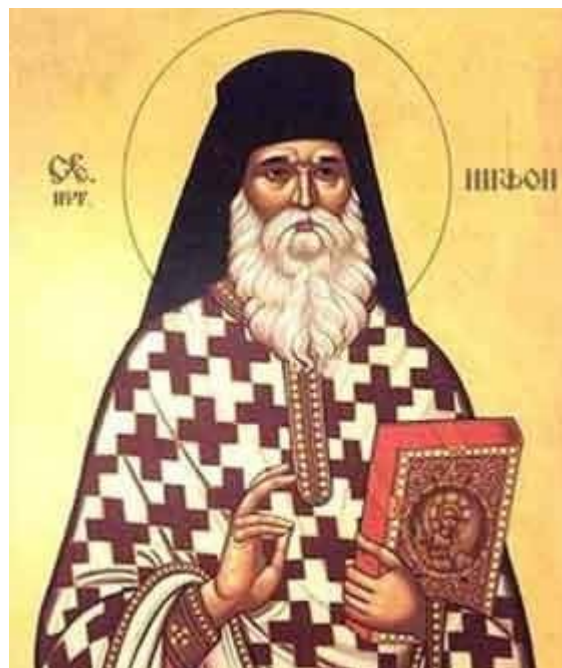
Sfântul Ierarh Nifon, Patriarhul Constantinopolului și Mitropolitul Țării Românești

Una dintre minunile săvârșite de Dumnezeu pe pământul Țării Românești a fost și împodobirea Bisericii străbune cu patriarhul Nifon al Constantinopolului, timp de câțiva ani, la începutul secolului XVI.

Acest mare ierarh al Bisericii Ortodoxe a văzut lumina zilei în ținutul Moreea din Grecia, după unii istorici, el fiind din neamul vlahilor așezați din veacuri în tot sudul Balcanilor. Părinții lui erau străluciți în dreapta credință prin fapte bune, pruncul lor primind numele de Nicolae. După primirea învățaturii de acasă și de la dascăli iscusiți a îmbrăcat chipul monahicesc luând numele de Nifon.

Evlavia crescândă a tânărului monah l-a dus, după cum era și firesc la Muntele Athos. Aici, după cercetarea chinoviilor și a sihăstriilor, s-a așezat la Mănăstirea Dionisiu. Cu adâncă osârdie s-a ostenit întru rugăciuni și scrierea cărților sfinte. Creștinii din Tesalonic, auzind de evlavia și marea lui înțelepciune l-au ales mitropolit înainte de anul 1484. Aici a păstorit cu multe osteneli, învățând dreapta credință pe păstoriții săi care erau tulburați de unirea mincinoasă de la Florența din anul 1439. Pentru a se așeza pacea în Biserică, în anul 1484 a participat la un sinod la Constantinopol osândind acea unire de la Florența.

Cu doi ani mai târziu, în 1486, a fost ales patriarh la Constantinopol, unde după doisprezece ani (1498) a fost surghiunit la Adrianople, patriarhul Nifon suferind cumplite chinuri, mai ales în această perioadă tragică din a doua jumătate a secolului al XIV-lea când turcii au ocupat Constantinopolul (1453), Imperiul Bizantin prăbușindu-se pentru totdeauna ca putere lumească, iar Biserica urcând pe Golgota suferințelor care continuă și acum. Aici avea să-l găsească domnitorul Radu cel Mare al Țării Românești, întorcându-se de la Constantinopol spre țară. La rugămintele fierbinți ale voievodului basarab, patriarhul Nifon s-a lăsat înduplecat și a purces spre Țara Românească pentru a pune rânduială în Biserica strămoșească. De îndată a făcut sobor mare din egumenii mănăstirilor și boierii Țării Românești, punând toate în

Sf.Nifon, Patriarhul Constantinopolului,
icoană

rânduială sfântă, înființându-se și cele două eparhii în anul 1503, Râmnicul și Buzăul, care au vecuit neîntrerupt până azi și până în vecii vecilor, sfințindu-le și episcopii păstori vrednici, întărind pe temelii de piatră Biserica lui Hristos.

Tot acum, din ispita celui viclean, a dat peste viața duhovnicească a marelui patriarh Nifon o supărare. La insistențele lui Radu cel Mare, Patriarhul Nifon trebuia să dea o dispensă (aprobare) de divorț pentru boierul moldovean Bogdan, care avea soție și copii, pentru ca astfel să se poată căsători cu sora voievodului muntean. La auzul acestor cereri necreștine, patriarhul Nifon a refuzat categoric, muștrând fără cruțare pe Radu cel Mare, după care a plecat spre Athos, aruncând un legământ – ca să nu zic blestem – asupra domnitorului și a Țării, scuturându-și praful de pe picioare.

Cu durere amară în inimă s-a oprit la Vatoped și la Dionisiu unde și-a petrecut ultimii ani din viață în mare asceză și rugăciune, plecând spre Domnul Dumnezeu acum o jumătate de mileniu, la 11 august 1508, împlinind 90 de ani. După o vreme, ca la șapte ani, noul domn al Țării, Neagoe Basarab, a trimis sobor de preoți la Mănăstirea Dionisiu,